

Ron Jansen bracht geluk naar de boardroom

Ebbinge-topman (1969-2018) koppelde op onconventionele, persoonlijke manier mensen aan bedrijven

Frits Conijn en Hans Maarsen
Amsterdam

Draag bij het afscheid kleurige kleding, vragen familie en vrienden in de rouwadvertentie. Want Ron Jansen (1969-2018) was een kleurrijk persoon en met stemmig zwart en grijs wordt hem geen recht gedaan. Afgelopen week overleed de managing partner van executive search-bureau Ebbinge op 49-jarige leeftijd.

Kleurrijk was Jansen zeker, en niet minder onconventioneel in de manier waarop hij mensen koppelde aan bedrijven. Het ging hem nooit alleen om de zakelijke kant, ook het persoonlijke kreeg zijn volle aandacht. Toen hij bijna twee jaar geleden ernstig ziek werd, maakte hij daar geen geheim van.

Jansen vierde het leven tot op het laatste moment. In oktober reisde hij met zijn zoon door China, een week na zijn verjaardag in maart maakte hij met zijn vrouw en twee kinderen een helikoptervlucht boven Amsterdam. Naast zijn vrouw en twee kinderen laat hij ook zijn nieuwe liefde met haar twee dochters na.

'Ron was in staat mensen echt aan het denken te zetten, niet alleen zakelijk, maar ook op het persoonlijke vlak', verklaart Paul van Dam die jarenlang bij Ebbinge met hem optrok. Jansen maakte in zijn werk een thema van de vraag wat mensen gelukkig maakt. 'Hij introduceerde de termen geluk en liefde in de boardroom', aldus Van Dam. Ook over leiderschap had hij zijn eigen opvattingen: 'Je kunt pas een onderneming leiden als je jezelf kunt leiden en je bewust bent van je eigen leiderschap.'

Ron Jansen werd in 1969 geboren in Kerkrade. Zijn moeder verzorgde het huishouden, zijn vader werkte eerst in de mijnen, later als buschauffeur. Direct na zijn middelbare school vertrok junior naar Breukelen voor een studie bedrijfskunde aan Nyenrode Business Universiteit.

'Hij was een goede student, maar geen absoluut talent', zegt Ron Oijen, studiegenoot, goede vriend en ondernemer in de energiesector. 'Maar in het sociale leven liet Ron zich gelden. Hij organiseerde feesten waar bands als de Golden Earring optraden en kende iedereen.'

Na zijn studie trad Ron Jansen in 1991 in dienst van Ebbinge om daar nooit meer weg te gaan. Hij kwam binnen op een tijdelijk contract en bemiddelde in de plaatsing van jonge academici. Al snel bleken zijn kwaliteiten en in 2000 volgde de benoeming tot partner van KPMG, het accountants- en advieskantoor waarvan Ebbinge toen onderdeel was. Vier jaar later greep hij de kans om het wervings- en selectiebureau los te weken uit KPMG en te verzelfstandigen, samen met Paul van Dam.

Vanaf dat moment liet Jansen ook zijn ondernemerskwaliteiten zien. Onder zijn leiding schoof Ebbinge op van de bemiddeling van jonge afgestudeerden naar een intermediair voor directie- en

Ron Jansen vierde het leven tot op het laatste moment.

FOTO: ERIK VAN DER BURGT/VERBEELD

Persoonlijk
'Jansen had hart voor de zaak, en hart voor de mensen'

Kwaliteit
'Ron was in staat mensen echt aan het denken te zetten'

commissarissenfuncties in het Nederlandse bedrijfsleven. Jansen maakte zich vertrouwd met de wereld van private equity en familiebedrijven waar intensieve contacten konden uitgroeien tot warme persoonlijke vriendschappen. Zoals met Peer Swinkels van Bavaria.

Guus Overdijkink van private-equity-huis Victus zegt dat Jansen 'niet uit was op het snelle geld', maar primair gericht op het onderhouden van relaties. 'Hij had hart voor de zaak, en hart voor de mensen, en misschien wel in omgekeerde volgorde.' Tjarda Molenaar, directeur van de Nederlandse Vereniging van Participatiemaatschappijen, verhaalt hoe Jansen op congressen vaak in de hal

bleef steken. 'Daar raakte hij al met zo veel mensen diepgaand in gesprek dat hij niet verder kwam.'

Volkert Doeksen, partner en senior adviser van investeringsmaatschappij Carlyle, vult aan: 'Hij wilde echt weten wat mensen bewoog. Het ging hem niet alleen om het vinden van de juiste persoon bij een vacature.'

Ondanks zijn ziekte wilde Ron Jansen van geen opgeven weten. Pas toen zeven weken terug de finale therapie niet aansloeg, legde hij zich neer bij het onvermijdelijke. Maar zijn levensvreugde bleef en tot het echt niet meer ging, maakte hij omringd door familie en vrienden grappen aan de keukentafel.